Р Е Ш Е Н И Е
№ 2424

гр. София, 11.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 14.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова
ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мирослава Керимова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **373** по описа за **2014** година докладвано от съдия Милена Славейкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. А. В., [населено място], [улица], срещу РЕШЕНИЕ от 27.11.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 7-И състав по нахд № 3687/2013 г., с което е потвърдено наказателно постановление № АС 2468 от 18.08.2010 г., издадено от началник АНД на отдел „Пътна полиция" при СДВР, с което 1/ за нарушение на чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 700.00 лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 18 месеца", 2/ за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1, е наложена „глоба" в размер на 10.00 лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон и поради допуснати в хода на административно наказателното производство съществени процесуални нарушения – отменителни касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Касаторът твърди, че е изтекла абсолютната погасителна давност за административно – наказателно преследване. Посочва допуснати съществени процесуални нарушения по чл. 42, ал. 1, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5

ЗАНН поради липса на описание на нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Касаторът претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено РЕШЕНИЕ от 27.11.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 7-И състав по нахд № 3687/2013 г. и по същество на спора да бъде отменено наказателно постановление № АС 2468 от 18.08.2010 г., издадено от началник АНД на отдел "Пътна полиция" при СДВР.

Ответникът по касационната жалба началник АНД на отдел "Пътна полиция" при СДВР не взема становище по жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Със съдебно решение от 27.11.2013 г. СРС, НО, 7-ми състав по нахд № 3687/2013 г. е потвърдил наказателно постановление № АС 2468 от 18.08.2010 г., издадено от началник АНД на отдел "Пътна полиция" при СДВР, с което на С. А. В. на основание чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 18 месеца" и глоба в размер на 10 лева на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП. За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите при установяване на нарушението и съставяне на АУАН И. В. и Н. И., както и писмените доказателства от административно-наказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при установяване на административното нарушение и издаване на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, фактическата обстановка била ясно описана за нуждите на съдебното производство. Въз основа на показанията на свидетелите – очевидци на нарушението е обосновал правен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушенията по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 7 състав е валидно и допустимо. Съобразно чл. 220 АПК касационната инстанция не е инстанция по установяване на фактите, а по правилното приложение на закона. Приложението на материалния закон се преценява съобразно установените от първоинстанционния съд факти. От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 22.07.2010 г., около 23.20 часа касаторът управлявал лек автомобил марка „Мерцедес" с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица], като при извършена му проверка от служителите на СДВР същият отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство А. 931 сер. № 0145381. Тази фактическа обстановка районния съдия е приел за установена въз основа на показанията на свидетелите В. и И., които е приел за безпротиворечиви. Касационната инстанция напълно споделя доводите на първостепенния съд - разпитаните пред СРС свидетели са очевидци на нарушението. Те са служителите на СДВР, които с качеството си на участници в

автопатрул № 142 на 22.07.2010 г. спрели за проверка жалбоподателя, който управлявал л.а. „Мерцедес” с ДК [рег.номер на МПС] . Св. В. е депозирал докладна записка от 23.07.2010 г. до началника на 08-мо РУП на СДВР за извършената проверка на касатора, при която било установено, че същият „лъхал на алкохол и е бил във видимо нетрезво състояние” и отказал да даде проба за алкохол. За констатираното нарушение бил съставен акт за установяване на административно нарушение АУАН № АС 2468/22.07.10 г. както и талон за медицинско изследване за Първа градска болница. Жалбоподателят отказал да подпише акта и талона, което е удостоверено с подпис на един свидетел. С АУАН били иззети като доказателства данни от л.к. с №[ЕИК] издадена на 14.01.2002 г. от МВР – С.. Двамата служители на СДВР, разпитани като свидетели пред СРС, установяват категорично, безпротиворечиво и в детайли нарушението. Свидетелите са очевидци и на отказа на касатора да бъде изпробван за алкохол. Ето защо касационният съд не възприема оплакванията в касационната жалба, че събраните от СРС доказателства не установяват нарушението. Напротив - правилно районният съдия е отчел, че свидетелските показания са безпристрастни, конкретни и пълни и взаимно се допълват, което дава възможност по категоричен и несъмнен начин да с установи нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП.

В обжалваното решение на СРС са обсъдени подробно и направените с касационната жалба оплаквания за процесуални нарушения по чл. 42, т. 4 и т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, като изводите на районния съдия са направени при правилно приложение на закона. Липсват основания да се приеме, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото фактическата обстановка подробно е описана (с дата, място, час на нарушението, конкретна посока на движение и конкретните действия на проверяваното лице да бъде изпробвано за алкохол). Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 НПК.

Неоснователни са доводите, изложени в касационната жалба, че абсолютната давност е изтекла, тъй като в случая е приложима разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК след измененията на НК, публикувани в Държавен вестник бр. 26 от 04.04.2010 г. Съгласно същата административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Съгласно чл. 81, ал. 2 от НК във връзка с чл. 11 от ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а според чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК, т.е. 4 години и половина. В конкретния случай нарушението е извършено на 22.07.2010 г., а абсолютната давност ще изтече на 22.01.2015 г.

По изложените съображения районният съдия не е тълкувал превратно събраните по делото доказателства, нито е допуснал нарушение на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса. При съвкупната преценка на събраните по делото доказателства районният съдия е формирал правилен извод, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174, ал. 3, предл. 1 ЗДвП, като наказанието се явява правилно, съобразено с общите разпоредби на чл. 3, ал. 1 и ал. 2 от ЗАНН и законосъобразно, с оглед многобройните

предишни нарушения по ЗДвП на касатора, както и поведението му при извършване на проверката. Правилен се явява и извода, че касаторът при условията на реална съвкупност, доколкото не е носил със себе си СУМПС, е осъществил и нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, за което е предвидено наказание „глоба" в размер на 10 лева съгласно разпоредбата на чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Същото е правилно определено от АНО и съответстващо на тежестта на нарушението. Като е достигнал до този извод районният съдия е постановил обжалваното решение съобразно приложимите материално правни норми и не е допуснал касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 НПК.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 27.11.2013 г. на СРС, НО, 7 състав е ПРАВИЛНО и при условията и по реда на чл. 221 ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила. Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, II Касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.11.2013 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НАКАЗАТЕЛНО ОТДЕЛЕНИЕ, 7 състав по нахд № 3687/2013 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1.
2.